

Maar Alexander wist het, Albert zou hem met zijn steken onder water en zijn sarcasme vervolgen, tot hij zijn belofte hield! En Joost zou immers de proef glansrijk doorstaan, en dan was de booze achterdocht voor goed den kop ingeknepen; dus het moest maar gebeuren en hoe eer hoe beter. Toch zag hij er vreeselijk tegen op; het stuitte hem tegen de borst en hij had een gevoel, alsof hij Joost een strik spande, en ware deze niet zoo zeer in zijn eigen gedachten verdiept geweest, dan hij hij zeker wel opgemerkt hoe vreemd en zenuwachtig zijn patroon die laatste twee dagen was.

De morgen waarop mevrouw Van Bergen en Albertine zouden vertrekken was aangebroken. Joost had iedere gelegenheid om weer met het jonge meisje alleen te zijn zorgvuldig vermeden; hij zag er bleek en overspannen uit en was teruggetrokkener dan ooit. Albertine van haar kant begreep zeer goed wat er in hem omging; de zekerheid van zijn liefde, die hij bij hun laatste samenzijn zoo duidelijk verraden had, maakte haar gelukkig, hoewel ze ook thans nog op een middel peinsde om hem gelegenheid te geven, wederkeerig een blik in haar hart te slaan. Juist zijn strijd en tegenstand maakte hem voor haar aantrekkelijker, en zij had de stille overtuiging, dat hij zijn trots en beschroomdheid tevens wel geheel vergeten zou, als hij wist dat zijn liefde beantwoord werd.

Joost zat op zijn gewone plaats vóór den lessenaar, en thans was hij werkelijk niet veel meer dan een werkmachine. Hij deed alles machinaal, gedrukt als hij was door een doffe neerslachtigheid, die als een berg op hem lag. Sinds vele dagen worstelde hij met het besluit om de gelukkige omgeving, waarin hij zoovele jaren geleefd had, in de nabijheid der bekoorlijke Albertine te verlaten, en het aanbod, dat als uit de lucht was komen vallen, aan te nemen. Hij gevoelde dat hij het aan zichzelf en aan zijn onverzorgde zuster en broeder verplicht was, en hoe meer de tijd verliep hoe meer zijn plichtbesef hem dwong deze gelegenheid — om op eervolle wijze fortuin te maken — aan te grijpen. Doch zijn hart verzette zich nog steeds tegen de voorwaarde, die men stelde; hij moest zich voor tien jaren verbinden.

Tien jaren! hij wist, als hij na verloop van dien tijd terugkwam, zou hij Albertine terugvinden als de vrouw van een ander! En zoolang hij hare stem hoorde, in haar nabijheid en onder de bekoring van haren zusterlijke genegenheid was, kon hij niet besluiten afstand van alles te doen. Zoo had hij dus zichzelf de gelofte gedaan, te zwijgen en te wachten tot na haar vertrek en dan met de heer Van Bergen, na diens terugkomst uit Brussel, te spreken. Dan zou hij eindelijk moed hebben om voor zijn welmeenenden patroon en vriend zijn hart uit te storten, hem alles te bekennen en zijn besluit mede te deelen.

En nu naderde het oogenblik, waarin het meisje, dat hij zoo innig had liefgekreken, zou heengaan en op eenmaal gevoelde hij, dat hij haar naar alle waarschijnlijkheid zou moeten vaarwel zeggen! Wat waren die weken spoedig omgegaan; hoe dwaas van hem die laatste dagen met opzet haar bijzijn te ontwijken; haar bijzijn, waarin hij zoo gelukkig was!